Subota, 12.01.2013.g.

Ovih zadnjih 10-tak dana išao sam svako jutro na misu, ali nisam išao na pričest.

Učinio sam prije desetak dan jedan grijeh, onako u ne znanju, u dekoncentraciji, protiv kojeg sam se i prije dosta borio. Mislio sam da sam ga pobijedio, ai onda me zli nakon duže vremena udario na isto mjesto.

A ja, nesavršen i grješan čovjek, "pao" sam u njegovu zamku. Mogu si

misliti kako se negdje zli smijao kada sam "pao"…

I htio sam odmah ispovjediti taj grijeh nekom svećeniku u našoj župi, ali

prije mise nitko nije ispovijedao, još su Božićni dani, pa sam mislio da ću

to učiniti kada odem jedno jutro na misu u susjedni grad.

Tako sam svako jutro došao na misu, radostan i veseo, tako i proveo

cijelu misu. Nisam išao na pričest nego sam svaki put molio Gospodina da

mi oprosti.

Trajalo je to nekoliko dana.

Pa sam onda, razmišljajući o grijehu kojeg sam učinio, okolnostima i

posljedicama, nekako uvidio da to i nije tako teški grijeh kako bi "na

oko", inače izgledao.

I uhvatim se tako u razmišljanju oko toga, kako se sada ja osjećam, kada

dođem na misu a ne PRIMIM ŽIVOGA GOSPODINA U SEBE, nego

gledam druge drage ljude kako to čine, kako ŽIVI GOSPODIN ULAZI

U NJIH.

JER, MNOGI DRAGI LJUDI OKO MENE, KOJE POZNAM, SU U

ISTOJ SITUACIJI.

IZ RAZNIH RAZLOGA ŽIVE U STANJU GRIJEHA, NAJVIŠE RADI

ZAJEDNIČKOG ŽIVOTA S DRUGIM LJUDIMA PRIJE SKLAPANJA

CRKVENOG BRAKA, ILI RADI ZAJEDNIČKOG ŽIVOTA S DRUGIM

LJUDIMA S KOJIMA NE MOGU SKLOPITI CRKVENI BRAK ZBOG

TOGA JER SE NETKO OD NJIH RASTAO OD SUPRUŽNIKA S

KOJIM JE PRIJE SKLOPIO CRKVENI BRAK.

I ZBOG TOGA ŠTO NE MOGU NA ISPOVIJED I PRIČEST, MNOGI

OD NJIH SE SLABO MOLE, NE DOLAZE NA MISE NITI

NEDJELJOM, JEDNOSTAVNO MISLE DA NISU ZASLUŽILI DA BUDU

U CRKVI ILI IM JE TO SVEJEDNO JER ŽIVE U GRIJEHU.

VELIKA ŽALOST… VELIKI USPJEH ZLOGA…

A NIJE TAKO… NE MORA BITI TAKO.

Polako sam shvatio da mi je zapravo Gospodin "priredio" ovo moje

odricanje od PRIMANJA NJEGA ŽIVOGA U HOSTIJI PRILIKOM

PRIČESTI, upravo radi toga kako bi se u svemu tome preispitao.

I prvi dan mi je nekako bilo teško. Mislio sam da me i drugi gledaju i

pitaju se zašto ne idem na pričest, nekako sam se malo osjećao kao

nesavršen i odbačen.

Znam da sam tome svemu bio ja kriv, ali opet…

No, čvrsto sam odlučio, AKO ĆE ME GOSPODIN I POZVATI NA

PRIČEST, KAKO JE VEĆ NEKOLIKO PUTA I UČINIO, JER ZNA DA

ĆU SE PRVOM PRILIKOM ISPOVIJEDITI, NEĆU IĆI, JER SAM

UČINIO GRIJEH KOJI NISAM TREBAO, BEZ OBZIRA ŠTO NISAM

BIO SVJESTAN.

No, ja sam u tim trenucima dijeljenja HOSTIJE, ŽIVOGA

GOSPODINA, pogledom potražio tu BLAGOSLOVLJENU

HOSTIJU, ŽIVOGA BOGA, GOSPODINA NAŠEGA.

I ODMAH MI SE SRCE ISPUNILO RADOŠĆU.

NEMA VEZE, NE MOGU GA PRIMITI, NISAM ZASLUŽIO…

NISAM GA DOSTOJAN…

ALI ON JE TU, NEDALEKO OD MENE, ŽIVI, ŽIVCATI BOG…

I GLEDA ME… I JA MOGU NJEGA GLEDATI… I MOGU MU

SE MOLITI… I MOGU GA SLAVITI… I MOGU MU SE

ZAHVALJIVATI… ON JE TU I JA SAM TU.

TOGA IMA SAMO NA MISI I NIGDJE DRUGDJE.

A I ŽIVOG GOSPODINA, U PRESVETOM OLTARSKOM

SAKRAMENTU, U OTVORENOM, ILI POLUOTVORENOM

SVETOHRANIŠTU, MOGU GLEDATI, JER SVEĆENIK, KADA

UZME POSVEĆENE HOSTIJE IZ NJEGA I ODE NA

PRIČEŠĆIVANJE, OSTAVI VRATAŠCA OTVORENA ILI

POLUOTVORENA.

I MOJ GOSPODIN, MOJ ŽIVI BOG, I JA, SMO TU. OČI U

OČI. I MOGU MU SVAŠTA REĆI, MOLITI SE, SLUŠATI GA,

ZAHVALJIVATI MU…

U TIM TRENUCIMA, ON JE TU SAMO RADI MENE.

I tako je bilo i prvi dan, i drugi, i treći dan i svaki dan poslije. MOJ

GOSPODIN I JA.

I TADA SAM SHVATIO GOSPODINOVU PORUKU.

ZA SVE ONE KOJI NE IDU NA MISE ZATO JER ŽIVE U

GRIJEHU, I IZ RAZNIH RAZLOGA NE IDU, NE MOGU IĆI, NA

ISPOVIJED I PRIČESTI PA ZATO NE DOLAZE NA MISE.

DRAGA BRAĆO I SESTRE, ŽIVI GOSPODIN BOG JE NA

SVAKOJ MISI TAMO ZA SVE NAS!

I KOJI SE PRIČEŠĆUJU I KOJI SE NE PRIČEŠĆUJU!

ON JE DOŠA RADI GRIJEŠNIKA NA OVAJ GRIJEŠAN I

NESRETAN SVIJET, A NE RADI PRAVEDNIKA!

ON NIJE REKAO DA ONI KOJI SU GRIJEŠNICI NE SMIJU

IĆI NA MISE!

NE, ON IH LJUBI SVOJOM BOŽANSKOM LJUBAVI I ZOVE IH

DA DOĐU!

JER SU PRIJEKO POTREBNI NJEGOVE LJUBAVI I MILOSTI!

ISTINA, ON LJUBI, ZOVE I TRAŽI DA SE OBRATIMO, DA

VJERUJEMO I ŽIVIMO PO EVANĐELJU, PO ŽIVOJ BOŽJOJ

RIJEČI!

NO, ON ISTO TAKO ZNA, BOG OTAC MU JE TO OBZNANIO

KADA MU JE SVAKOG OD NAS PREDAO DA NAS SPASI,

KOJI SU NAŠI PUTI… NAŠI GRIJESI… NAŠI ŽIVOTNI

KRIŽEVI…

I ON NAJBOLJE ZNA DA LI NETKO OD NAS VRŠI ILI NE

VRŠI BOŽJU VOLJU SVOJIM ŽIVLJENJEM…

JER TO JE PUT SPASENJA, VJEČNOG ŽIVOTA U BOŽJEM

KRALJEVSTVU… VRŠITI BOŽJU VOLJU ZA SVOJ ŽIVOT.

TAKO JE I GOSPODIN ISUS REKAO DA NIJE DOŠAO

VRŠITI SVOJU VOLJU NEGO VOLJU ONOGA KOJI GA JE

POSLAO, OCA SVOJEGA, BOGA STVORITELJA.

TAKO I MI TO TREBAMO U SVOJIM ŽIVOTIMA.

A SVI ĆEMO SE MI SLOŽITI DA JE ZA SVE NAS, GRIJEŠNE

I MANJE GRIJEŠNE, ODLAZAK NA MISU, ČIM ČEŠĆE,

JEDAN OD NAČINA U KOJEM NE MOŽEMO POGRIJEŠITI DA

LI VRŠIMO BOŽJU VOLJU ZA SVOJ ŽIVOT.

A KADA DOĐEMO TAMO, DOBIT ĆEMO JOŠ ZNAKOVA ŠTO

I KAKO DALJE ČINITI U SVOJIM ŽIVOTIMA.

BILO DA SE MOŽEMO PRIČESTITI ILI NE.

I tako sam ja nekoliko dana bio BEZ PRIMANJA ŽIVOGA GOSPODINA

U SEBE PUTEM PRIČESTI.

ALI SAM UŽIVAO U SVAKOM TRENUTKU NJEGOVE PRISUTNOSTI.

OD PRETVORBE SVEĆENIKOVIM POLAGANJEM RUKU DO KRAJA

MISE. I JOŠ MALO POSLIJE.

DOĐITE NA MISU, DOĐITE GOSPODINU SVI VI KOJI STE

IZRANJENI SVOJIM GRIJESIMA!

GOSPODIN ĆE VAS ISCIJELITI, SAMO DOĐITE!

A nakon 5-6 dana dođe mi, prije same pričesti, u misli, nekoliko puta,

rečenica: ***"OPROŠTENO TI JE. OPROŠTENO TI JE."***

Malo sam se preispitao, da vidim čije bi to misli mogle biti, OD

GOSPODINA ILI OD ZLOGA. I nekako sam osjetio da je to Gospodin.

U MENE JE UŠAO NEKI MIR DA UČINJENI GRIJEH I NIJE

BIO TAKO TEŽAK, DA ĆU SE PRVOM PRILIKOM I TAKO I

TAKO ISPOVIJEDITI, I DA MI GOSPODIN, ŽIVI GOSPODIN

KOJI NAM DOLAZI U MISAMA, OPRAŠTA, I DA ŽELI DA

GA PRIMIM ŽIVOGA U SEBE.

TAJ MIR KOJI SAM OSJETIO PREVAGNUO JE I JA SAM

OTIŠAO NA PRIČEST.

A KADA SAM GA PRIMIO OD SVEĆENIKOVIH POSVEĆENIH

RUKU U SEBE, ZASUZILE SU MI OČI.

GOSPODIN MI JE OPROSTIO I ŽELI DA BUDE U MENI I

NA FIZIČKI NAČIN.

I kroz svu ovu moju kušnju shvatio sam da nas Gospodin želi sve na

misama. I one koji žive u većim grijesima i one koji žive u

manjim grijesima. Tu smo svi.

Nema onih koji nemaju grijeha.

Jer samo ćemo odlaskom na mise, svi mi, i koji se možemo pričestiti, i

koji se ne možemo pričestiti, MOĆI SE MIJENJATI, DOŽIVLJAVATI

OBRAĆENJA I RAST U VJERI I DUHOVNOSTI, ISPOVIJEDATI SE

PRIJE ILI KASNIJE, OKAJAVATI SVOJE GRIJEHE.

SVI MI.

ZATO JE MISA NAJVEĆA I NAJJAČA

MOLITVA ZA SVE.

U NJOJ SE SIGURNO MEĐU NAS SPUŠTA ŽIVI GOSPODIN SA

ČITAVIM DUHOVNIM SVIJETOM.

TO JE TEŠKO POJMITI ALI TO NAM NAŠA VJERA GOVORI.

A OPET, VJEROVALI MI U TO ILI NE, TO JE TAKO, TAJ

DUHOVNI SVIJET POSTOJI, ITEKAKO POSTOJI, ZA SVAKOG OD

NAS, BILO NEVJERNIKA BILO VJERNIKA.

NO, SAMO ONI KOJI ĆE VJEROVATI I DOLAZITI NA MISU,

IMAJU ŠANSE ZA SPASENJE I VJEČNI ŽIVOTA U BOŽJEM

KRALJEVSTVU.

SVI OSTALI ĆE TO POSTIĆI S PUNO POTEŠKOĆA, AKO ĆE

UOPĆE I TO POSTIĆI.

BESKRAJNA TI HVALA, PREDRAGI

NEBESKI OČE, ŠTO SI SVE OVO

OSMISLIO I STVORIO, I DAO NAM

SPOZNATI PO SVOME SINU I CIJELOM

DUHOVNOM SVIJETU.

BESKRAJNA HVALA I TEBI, PREDRAGI

GOSPODINE ISUSE KRISTE, ŠTO SI NAS

SVOJOM ŽRTVOM OTKUPIO, I ŠTO

NAM I DAN DANAS DOLAZIŠ NA

MISAMA, PO POSVEĆENIM

SVEĆENIKOVIM RUKAMA, DA SE

SPASIMO.

TROJEDINOM BOGU SLAVA I HVALA, ČAST I SLAVA DJEVICI

MARIJI, I ČAST I SLAVA CIJELOM DUHOVNOM SVIJETU, KOJI

VRŠI I POŠTUJE BOŽJU VOLJU.